

## Astenie de primăvară

Ștefan Doroftei Doimneanu

---

Trompete bolnave bocesc muribunde,  
Oboaie de piatră-n timpane îmi cântă,  
O frunza ucisă, în pleoape se-ascunde,  
În suflet potopul prin tunet cuvântă.

Fărâme de gheață dansează pe clipe,  
Plămânii luminii respiră-ntuneric,  
Tăcerea din colburi începe să țipe,  
Iar tropotul nopții îmi urlă isteric.

Jăratecul minții abia mai clipește,  
Se-adună cenușă în ochi și pahare,  
Prin pâcla de umbre condeiul tușeste  
De prea multă trudă în versuri amare.

Lăstarii din doruri setoși de iubire,  
Uscați în cuvinte, aruncă prosopul,  
În coșul cu ciorne cresc noi cimitire  
Un Pegas, prin stele, începe galopul.

El caută pajiști prin largi constelații  
Cu iarbă de slove vibrând simfonie,  
Din stele să pască pe noi modulații  
Să-mi scoată cuvântul din grea astenie.

Vioara celestă se plimbă prin gânduri  
Iar liedul mă smulge din lacuri secate,  
Un flaut ucide tristețea din rânduri  
Și sorb necuvinte din albe păcate.